

[Tinning]

»I erhvervslivet er der med andre ord en »kamp« om investeringsmidlerne. Dette medfører, at det i perioder med lave eller faldende energipriser kun vil være meget oplagte energibesparelsesprojekter, der vil blive gennemført. Disse forhold forstærkes af, at energien i mange virksomheder spiller en sekundær rolle, idet den kun tjener til at få produktionsmidlerne til at fungere.«

Det synes jeg er en meget præcis beskrivelse af, hvordan det ser ud med energibesparelsesprojekternes muligheder i erhvervslivet. Og det, vi så siger, er:

Enten kan vi acceptere, at erhvervslivet og den enkelte virksomhed kun investerer i de energibesparelsesprojekter, der kan betale sig for dem selv. Det mener jeg er den ene synsvinkel, og hvis man er enig i den, kan man sådan set bare tage med ministeren ud og drikke kaffe.

Den anden synsvinkel er den, der drejer sig om, at energipolitikken og elforbruget også skal ses ud fra en miljømæssig synsvinkel, at det er afgørende for samfundet, hvor meget el og hvor megen energi i øvrigt der bliver brugt.

Dér siger vi: der er egentlig ikke nogen speciel rimelighed i for det første, at de momsregistrerede virksomheder i den grad har kunnet lukrere på eller profitere af de stærkt faldende energipriser, sådan som det også er beskrevet i vores forslag. Der er slet ingen grund til, at de egentlig tilfældigt faldende energipriser betyder, at der bliver taget færre og færre elbesparelsesinitiativer i erhvervslivet. Det mener jeg ikke at vi skal acceptere, og derfor siger vi egentlig meget behersket til erhvervslivet, at vi nu skal tilbage til niveauet i 1983 og fra det niveau simpelt hen opregulere energipriserne efter månedsprisindekset med et tillæg på 5 pct. om året. Altså en fastlagt og forudsigelig jævn stigning i udgifterne til energi – ikke – og dér tror jeg hr. Svend Åge Petersen vil gøre klogt i at læse også de næste kapitler af den økonomiske grundbog – fordi vi har overset, at det isoleret betragtet vil betyde prisstigninger. Hvis man uden videre siger: nu bliver der øgede udgifter i den pågældende virksomhed, og derfor stiger priserne alt andet lige, så er det jo rigtigt nok, men sådan fungerer virkeligheden ikke, og det ved hr. Svend Åge Petersen også godt.

Det, der vil ske, er selvfølgelig, at man på den virksomhed, fordi man rigtigt nok isoleret set får pålagt en øget udgift, vil kunne lave en ny beregning af, om det kan betale sig at foretage energibesparende foranstaltninger på virksomheden – energibesparende foranstaltninger, der vil medvirke til det, som i hr. Svend Åge Petersens sprog hedder »en reduktion af omkostningsniveauet«, og dermed en forbedret eller i det mindste en uændret konkurrencesituation og altså ikke den påståede ødelæggelse af virksomhedens muligheder. Samtidig siger vi, at man dér, hvor man ønsker at foretage den slags investeringer, klart nok kan have problemer med at finde midlerne dertil, som jo skal udlægges i første omgang, før det begynder at kaste penge af sig, og det kan man få tilskud til fra den samlede forhøjelse. Så enkelt er systemet, og det betyder altså hverken, at vi nu pålægger erhvervslivet øgede udgifter uden videre, eller at priserne vil stige – så enkelt er det ikke. Det betyder derimod, at vi organiserer nogle bestræbelser for at fremme energibesparelsesforanstaltningerne i erhvervslivet, og det er jo noget andet. Derfor forstår jeg egentlig ikke helt fru Lone Dybkjærs meget hurtige afvisning af dette forslag.

Om biomasse er der jo også blevet sagt en del, og derfor vil jeg i første omgang nøjes med at citere det følgebrev, som blev udsendt, såmænd af energiminister Svend Erik Hovmand, miljøministeren og landbrugsministeren, den 21. maj 1986 til rapporten om biogasfællesanlæg og NPO-handlingsplanen. For ministeren skriver selv i følgebrevet:

»Rapportens beregninger tyder på, at de fleste anvendelser af biogas fra fællesanlæg i energiforsyningen er samfundsøkonomisk fordelagtige . . .«

I selve rapporten står der s. 19:

- »Beregningerne viser dog i hovedtræk,
 - at de fleste anvendelser af biogassen i energiforsyningen er samfundsøkonomisk fordelagtige, når der tages hensyn til NPO-handlingsplanens krav, og når biogasanlæggene er tilstrækkelig store,
 - at der ved alle anvendelser af biogas er en klar valuta- og beskæftigelsesmæssig fordel,
 - at valutaudgiften til anlæggene tjener sig ind på mindre end 2 år og ofte hurtigere,
 - at nettobeskæftigelsesvirkningen, specielt hvor der anlægges nye distributionsnet til gas